

Aan de zijlijn...

Daar is ie dan, dat onvermijdelijke telefoontje. Mijn moeder belt en zegt dat mijn vader is opgenomen in het ziekenhuis. De bloeduitslagen waren zo slecht, dat ze hem acuut hebben opgenomen. De arts gaf aan dat ze willen kijken of er nog een behandelbare oorzaak is voor zijn nieren die bijna niks meer doen.

Mijn vader wordt al ruim een jaar behandeld voor een ongeneeslijke vorm van kanker in zijn buik. Meer als een jaar zou hij niet meer hebben, we zijn nu 13 maanden verder. De intensieve chemotherapie eist echter zijn tol. De kanker blijft stabiel, maar zijn rode bloedcellen en nieren willen niet meer. Zou dit dan nu toch echt het einde... Ik durf de gedachte niet toe te laten. Ik ben aan het werk, mijn ogen schieten vol, een brok in mijn keel... De volgende patiënt heeft zo meteen mijn volle aandacht weer nodig. Waar ik als huisarts weet wat ik moet zeggen tegen familieleden waarvan hun naaste ernstig ziek is, kan ik nu de woorden niet vinden om mijn moeder gerust te stellen. Ik zeg dat ik na mijn spreekuur terugbel en hang op. Even diep inademen, een slok water. Ik loop naar de wachtkamer om mijn volgende patiënt

binnen te roepen. Het lukt me aardig goed de middag door te komen. Een welkome afleiding in de klachten en problemen van mijn patiënten die voor me zitten.

Op weg naar huis in de auto bel ik mijn vader. Hij ligt nog op de eerste hulp, ze zoeken een bedje voor hem op de afdeling. Maar het is druk in het ziekenhuis, dus hij weet nog niet waar hij komt te liggen. Hij klinkt vrolijk en rustig, stelt mij gerust dat het echt niet in één keer klaar is. Ik heb veel te veel vragen. Hoe slecht is het bloed? Doen de nieren nog iets? Waar denken de artsen aan? Wat is het plan? Hoelang gaan ze je houden? Welke medicijnen heb je op de eerste hulp gehad? Ik zoek naar informatie die mij controle en houvast biedt, hoop dat het nog beter kan worden. Antwoorden krijg ik niet, want mijn vader heeft geen idee. Mijn medische kennis zit me in de weg. Ik weet te veel, maar ook helemaal niks. Het is moeilijk om aan de zijlijn te staan.

De volgende dag zoek ik hem op. Uit het opname dossier wat ik in kan zien op de telefoon van mijn vader word ik wat wijzer. Ze denken aan een zeldzame complicatie van de chemotherapie. De nieren zijn nog slechter dan ik dacht. Ik maak snel wat printscreens en App deze aan mezelf door. Dan kan ik

het thuis rustig doorlezen. Nu wil ik dochter zijn, geen huisarts. Horen hoe hij zich voelt, roddelen over de verpleging en lachen om anekdotes over zijn kamergenoten.

Enmaal thuis zoek ik het ziektebeeld waar de nefroloog aan denkt op. Ik heb er tijdens mijn studie ooit over gelezen in de boeken, maar daarna ben ik het nooit meer tegen gekomen. Er lijken niet veel behandelopties te zijn. Vooral hopen dat de nieren niet helemaal gaan uitvallen. Ik ben bang. Bang om mijn vader te verliezen. Bang voor de periode die gaat komen. Hoe ga ik dit volhouden? Ik heb een jong gezin en de praktijk die veel tijd en aandacht vragen. Jos zit in hetzelfde schuitje, dus ook die kan ik niet extra belasten. We denken na over een waarnemend huisarts voor in de praktijk. 'Gelukkig' hebben we binnenkort een week vakantie. We gaan dan waarschijnlijk niet weg zoals gepland, maar dan hebben we in ieder geval extra hulp troepen en wat rust. Want die gaan we nodig hebben. Als mijn vader thuiskomt wil ik er zijn, volop in het veld, niet aan de zijlijn.

De laatste berichten zijn gelukkig weer iets positiever, de bloeduitslagen verslechteren niet verder. Zou hij dan heel misschien toch de feestdagen nog halen...?

Janneke Bressers